

Stævnemøder for morskab

Mozarts "Don Juan" på visit i Folketeatret – en veloplagt idé i en livlig og dejlig udførelse, men kun to dage endnu, så løb, løb, løb!

Søren Kierkegaard sagde "Hør, hør, hør", da han i 1843 gentagne gange lyttede til Mozarts overdådige opera om den skrupelløse forfører, der sætter sin tjener Leporello til at tælle, hvor mange kvinder hans herre får nedlagt i Spanien, Italien, Tyskland, osv. Komponisten har strøet uforlignelige melodier ud over den vidtspundne handling, og Den Ny Opera fra Esbjerg har stor ære af den version, der i disse dage gæsteopføres i hovedstaden.

Succesen skyldes selvfølgelig sangerne og orkestret, som man hører, men også sceneriet, som man ser. Skuespilinstruktøren Katrine Wiedemann har med muntert sind arrangeret historien, så den virker frisk og ikke før set, skønt intet er forandret. Men hun har ladet Don Juan synge sin serenade så inderligt og dæmpet som næppe før hørt, og hun har genialt ladet Donna Anna have hele sin lille familie med på scenen i det sorgfulde opgør med Don Juan, som har stukket hendes far, kommandanten, ihjel.

Derved får instruktøren gjort forførelsen til en familiekrænkelse, for nu går det ud over de halvstore børn, at deres mor blev svag i knæene over den flotte og selvsikre forfører. Han til- tager sig ret ligesom nutidens tankeløse kriminelle, der f.eks. skyder sig fri i en trængt situation, uanset om det går ud over en uskyldig ung betjent.

Tuva Semmingsen som Zerlina og Jens Søndergaard som Don Juan ser hinanden dybt i øjnene i Esbjergs nutidsfriske Mozart-klassiker. Foto: Nicolai Thorsen

Komiske træffere

I forestillingens program spørger Karl Aage Rasmussen med god grund: "Hvor munter er en psykopatisk selvoptaget sexgalning, der myrder, voldtager, lyver og bedrager – hvor sjov er en komedie, som sender sin helt lige lukt i Helvede?". Den klarer Katrine Wiedemann! I Maja Ravns hvide spillekasse med regnskabet over forførte skønheder på bagvæggen bevæger de medvirkende sig som klare figurer og opfører sig ganske dagligdags – fristet, bekymret, hævn-gerrigt, fjollet, frygtsomt. Publikum kender disse mennesker og undrer sig kun over, hvor deres fornuft mon er blevet af. De tavse børn har deres i behold, men de voksne er rundt på gulvet, og fantasien stopper aldrig, når selv den dræbte kommandant begynder at tale med og tage hævn.

Der er komiske træffere i samspillet mellem Don Juan og Leporello, der bytter identitet, der er hele tiden oplæg til nye forførelser, og der er sort humor, som når seks stole er med til at karakterisere den sekstet, der er på scenen, eller når Don Juan kyler bestik ud over scenen for at dække op til kommandantens besøg.

Hele tiden er Antonio Rodrigues-Andersens belysning suverænt god. Den hvide kulisse får mange andre kulører, lyset kommer hele tiden nye steder fra, og hovedpersoner fremhæves, medens bifigurer står i silhuet.

Kvalitets-opsætning

I orkestergraven spiller det norsk-funderede ensemble Baroksolisterne meget indfølt, da først ouverturen er overstået, og solisterne nyder åbenlyst at være med og synge på dansk – Jens Søndergaard som en glimrende titelfigur, Morten Staugaard som en Sancho Panza-inspireret Leporello, Tuva Semmingsen og Joachim Knop som et fornøjeligt forlovet par lige før brylluppet, Liv Oddveig Midtmagali som en skøn Donna Elvira, Jesper Brun-Jensen som en original stengæst og Bo Kristian Jensen som en fin Ottavio-familiefar med Inger Dam-Jensen som en noget svingende fru Anna.

Til sidst bremses publikums begejstring af en engel med fingeren på munden. Men så bryder bifaldet løs med tilråb under fremkaldelserne.

”Don Juan” er blevet en ren fornøjelse i denne uimponerede kvalitetsopsætning fra udkants-Dammark. Godt gået!

Knud Cornelius